

Maša - mala velika gospa

Napisal Tomo Kočar

Ilustrirala Ana Razpotnik Donati

Maša je majhna deklica. Zelo rada pomaga. Pa če je treba ali ne. Moti jo samo, da ji včasih tega ne pustijo.

“Mami, a lahko do konca spijem tvojo kavico?” rada vpraša Maša.

“Premajhna si še,” pravi mama.

“Oči, zdaj bi jaz malo vozila,” predlaga Maša malo kasneje, ko s

starši sede v avto.

“Saj še ne znaš!”

“Kako pa veš, če mi ne pustiš niti poskusiti?” zanima Mašo.

Potem očku zmanjka izgovorov in Mašo posadi na sedež. Če sedi na njem, ne doseže do pedal. In skozi šipo tudi ne vidi. Samo brisalce lahko vklopi. Ampak to ni tako zabavno kot voziti. Sploh pa ne dežuje.

“Saj sem rekel,” je zadovoljen očka. “Zrasti boš še morala.”

Včasih Maša opazuje babico pri kartanju s prijateljicami.

“Se grem lahko tudi jaz?” lepo prosi.

“Žal mi je,” odkima babica. “Malo si še premajhna.”

Maša je zato kar žalostna. Ni čudno, da komaj čaka dan, ko bo končno tudi ona velika.

“Se nisva ravnokar zmerila?” godrnja oče, ko mu Maša prinese krojaški meter in ravnilo.

“Tisto je bilo pred kosilom,” vztraja Maša. “Zdaj sem gotovo veliko večja.”

Ko se Maša postavi ob podboj, očka nariše novo črtico. Precej jih je že.

Vsake posebej niti ne razločiš, tako blizu skupaj so. Od daleč spominjajo na liso. Kot bi kdo zelo počasi barval okvir vrat.

Lisa sega vsak mesec malo višje.

Maša raste. Ampak deklici to ni dovolj.

Zato nekega jutra vstane zelo zgodaj.

Koliko je ura, še ne bi znala povedati, a glavno je, da očka in mamica še spita.

“Prav dobro vem, da sem že dovolj velika,” si misli Maša. “Le druge moram še prepričati.”

In kakšna je prava gospa?

Za začetek se našminka. Maša pri tem pogosto opazuje svojo mamo. V njeni torbici torej poišče šminko. Pri šminkanju se je treba gledati v ogledalo. Ker je previsoko, Maša zleze na stol.

Ko si s šminko potegne po ustnicah, opazi, da je zgornja črta tanjša od spodnje. Zgornjo mora še malo odebeliti. Pri tem se šminka majčkeno razpacka. Zato Maša napravi ustnice še debelejšše. Čez nekaj minut ima pobarvano že skoraj polovico obraza.

Maša je zadovoljna. Zdaj se zdi že dosti bolj podobna gospe. In šminke sploh še ni porabila do konca!

Na srečo je poleg ogledala koledar. Dnevi so označeni z rdečo in črno. Maša se spomni, da staršem ni treba v službo, če je številka rdeča. Z rdečo so označene nedelje in prazniki. S šminko Maša spremeni v praznik ves teden. Joj, kako bodo starši veseli!

“Sonček je komaj vzšel, jaz pa sem že toliko naredila,” se veseli Maša.

Počasi se spusti na tla in se odpravi k omari. V njej ima mama veliko oblek. Tudi za gospo Mašo se mora kaj najti.

Kar dolgo traja, preden Maša izbere najlepšo. Je bele barve in potiskana z

velikimi metulji. Mama je nikoli ne obleče.

Pred leti ji jo je kupila njena mama, Mašina babica. Če jo Maša vpraša, zakaj je ne nosi, reče, da jo hrani zanjo. Za Mašo. Čeprav se Maši zdi, da mami obleka v resnici sploh ni tako zelo všeč.

Maši se ne zdi nič narobe, če jo vzame kar zdaj. Saj je vendar že skoraj gospa!

Obleka je Maši preširoka. Poiskati je treba pas in jo stisniti skupaj. In predolga je tudi. Rokavov raje niti ne omenjajmo.

Maša se spomni na škarje. Z njimi bi lahko obleko skrajšala. Toda kaj, ko namerava Maša še zrasti! Mogoče ji bo najlepša obleka že jutri premajhna!

Zato raje poišče spenjač. Če robove zavijaš in previdno pripneš, se obleka ne bo več vlekla po tleh. In kdaj kasneje jo lahko še

vedno podaljšaš.

Zdaj je treba izbrati čevlje. Velike gospe nosijo visoke pete. Mašini najlepší sandali ne pridejo v poštev. Raje si sposodi mamine in v njih zatlači nekaj robčkov. Šele tako ji ne padejo z nog pri vsakem koraku.

Vseeno Maša zelo težko hodi. Malo jo ovira obleka, malo čevlji. Počasi odštorklja v predsobo. Tam je veliko stensko ogledalo. Če se hočeš gledati v tem, ni treba plezati na stol.

“Oh, kako sem mogla,” vzklikne Maša, ko se zagleda. “Počesati sem se pozabila!”

Toda do glavnika se ji naenkrat zdi zelo daleč. Treba je v kopalnico, ki je čisto na drugem koncu stanovanja. Maša ni prepričana, da ji bo z visokimi petami sploh uspelo. K sreči se domisli boljše rešitve.

“Nepočesanih las ne bo nihče opazil, če jih pokrijem s klobukom!” si reče.

Klobuka ni težko doseči, saj si lahko pri tem pomagaš z metlo.

In oboje je v

predsobi. Le malo kasneje je Maša že prava mala gospa. Klobuk je okrašen s cvetlicami. Ravno pravšnji za metulje na obleki.

“In kaj zdaj?” se vpraša Maša.

Tekanje po stanovanju odpade. To se za gospo ne spodobi. Posebej v takšnih čevljih. Tudi igrati se ne more. Velike gospe ne zlagajo kock. Lahko bi se še umazale. Gospe namreč, ne kocke. Velike gospe tudi ne crkljajo medvedkov.

“Saj res,” pomisli Maša. “Koga pa bo zdaj crkljala moja mami?”

Pred Mašo je kup težav. In še utrujena je. Sonce je komaj vzšlo, ona pa je bila že zelo pridna. Odloči se vse skupaj še malo premisliti. Gre v dnevno sobo, sede v fotelj in pripre oči.

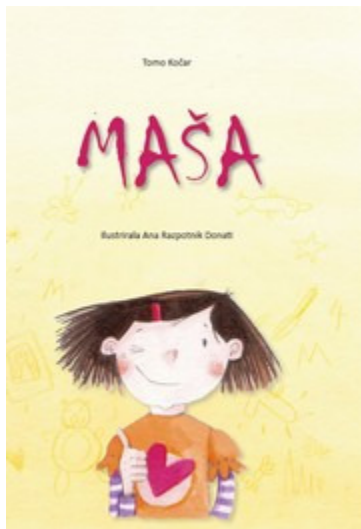
Tam jo kasneje najde mama.

Najprej se začudi speči gospe, ki ji polovico obraza skriva klobuk, drugo pa prekriva šminka. Potem se nasmehe.

“Zbudi se!” rahlo strese Mašo. “Delo te čaka. Najprej bo treba v službo, potem skuhati kosilo, potem pospraviti ...”

“O, ne,” jo prekine Maša. “Premislila sem si. Nič več ne bom gospa. Je pretežko. Raje bom še nekaj časa mala Maša.”

Zgodbica je izšla v knjigi **Maša**.

Zavod Tolovaj

<http://www.tolovaj.com>

<http://www.tolovaj.com/trgovina/zbirka-tolovaj/27-masa.html>

© Zavod Tolovaj

Vse pravice pridržane.